

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Tesco Stores ČR a.s.**, IČO: 45308314
sídlem Vršovická 1527/68b, 100 00 Praha 10

proti

žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno 3

o žalobě proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 20.12.2016, č.j. SZPI/AB127-21/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, jeho předcházející průběh a obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 20.12.2016 č.j. SZPI/AB127-21/2016 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze ze dne 24.8.2016, č.j. SZPI/AD12718/2016 (dále též jen „rozhodnutí SZPI“). Rozhodnutím SZPI byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši 1 000 000 Kč a dále povinnost k úhradě nákladů dodatečné kontroly ve výši 500 Kč a nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co žalovaná rozhodnutím ze dne

13.6.2016, č.j. SZPI/AB12717/2016 zrušila předcházející (první) rozhodnutí SZPI ve věci ze dne 22.2.2016, č.j. SZPI/AB127-13/2016, a to z důvodu některých nepřesností při právní kvalifikaci.

2. Žalobkyně podle rozhodnutí SZPI porušila povinnosti stanovené v § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o potravinách“), v článku 4 odst. 2 kapitoly II nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004, o hygieně potravin, v platném znění (dále též jen „nařízení č. 852/2004“), v Opatření č. P052-10148/15/D01 a v Opatření č. P052-10148/15/D03, a to jednak tím, že uváděla na trh potraviny s prošlým datem použitelnosti, čímž spáchala delikt podle § 17 odst. 2 písm. d) zákona o potravinách, jednak tím, že nedodržela blíže specifikované hygienické požadavky, čímž spáchala delikt podle § 17 odst. 1 písm. r) zákona o potravinách, a dále porušením uvedených Opatření, jimiž jí byly uloženy blíže specifikované povinnosti, čímž spáchala delikt podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále též jen „zákon č. 146/2002 Sb.“).
3. Žalobkyně v **prvním žalobním bodě** namítla, že správní orgán I. stupně provedl nesprávné doručování protokolů o uskutečněných kontrolách v provozovnách žalobkyně, a to jak co do způsobu, tak co do provedení. Bylo doručováno osobám, které nebyly k přebírání pověřeny, a nebylo doručováno prostřednictvím datové schránky žalobkyně, jak vyžadují právní předpisy. Pokud žalovaný takové doručování posoudil jako právně nezávadné, jedná se o vadu napadeného rozhodnutí.
4. Žalobkyně je toho názoru, že každý kontrolní protokol musí být správně zaslán prostřednictvím datové sítě do datové schránky kontrolované osoby, ne pouze zanechán na kontrolované provozovně – toto nemůže být považováno za naplnění povinnosti vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě. Doručování protokolů o kontrole upravuje zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“) v ust. § 9 písm. f) a § 12 odst. 3 jako povinnost kontrolního orgánu doručit stejnopis protokolu kontrolované osobě. Ustanovení § 28 kontrolního řádu odkazuje na správní řád, jehož úpravou se tedy postup při doručování protokolu o kontrole řídí. Správní řád v ust. § 19 jednoznačně stanoví, že *„Písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky“*. Nejedná se přitom o možnost, ale jednoznačně o povinnost správního orgánu. Další způsoby doručování se použijí až tehdy, není-li možné písemnost do datové schránky doručit. K posílení své argumentace žalobkyně za použití analogie poukázala na závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího soudu dne 6. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3489/2012.
5. Z napadeného rozhodnutí ani z žádného jiného úkonu či jednání orgánu I. stupně není zřejmé, že by protokoly o kontrole nebylo možné žalobkyni doručit postupem dle ust. § 19 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně se proto domáhala vynětí všech bodů ze správního řízení, které byly do správního řízení zařazeny na základě řádně nedoručených protokolů a dokumentů, a byly vyhotoveny během kontrol, o kterých nebyla žalobkyně dodatečně informována. Žalobkyně považuje předmětné protokoly po právní stránce za zcela nerelevantní, nemající povahu řádného a použitelného důkazu pro sankční správní řízení,

neboť v rozporu s ust. § 4 odst. 4 právního řádu nebylo žalobkyni umožněno uplatnit svá práva a oprávněné zájmy.

6. Pokud by snad správní soud výše uvedeným tvrzením nepřisvědčil, pak má žalobkyně za to, že doručení protokolů neproběhlo řádně ani pokud by se aplikovala argumentace žalovaného, že s odkazem na ust. § 430 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „OZ“), proběhlo řádné doručení protokolů na místě jejich převzetím zaměstnanci žalobkyně. Především ve vztahu k převzetí protokolů o kontrolách provedených na provozovně žalobkyně na adrese U Slavie 1527/68, Praha 10 tyto protokoly převzali buď vedoucí dne, popř. dokonce pouze vedoucí úseku čerstvých potravin. Žalovaný vůbec neuvedl, na základě čeho pojal přesvědčení o tom, že by právě tito zaměstnanci měli být pověřeni k zastupování žalobkyně při kontrole, kterou navíc žalovaný považuje za běžnou. Dotčené zaměstnance žalobkyně nebylo možné považovat za pověřené k příslušnému právnímu jednání. Žalobkyně je toho názoru, že účast při kontrolách ze strany orgánu prvního stupně není pro dotčené zaměstnance obvyklou činností. To vyplývá již z povahy kontrol, které jsou namátkové, nejsou časté, a tudíž je nelze s úspěchem považovat za běžné, jak uvádí žalovaný. Pro vedoucího dne (tedy nikoli pro stálého vedoucího provozovny) či pro vedoucí jediného úseku znamenají v prostředí žalobkyně kontroly skutečně neobvyklý a prakticky neočekávaný stav. Inkriminovaní zaměstnanci konají pro žalobkyni přidělenou práci tak, aby byl zajištěn provoz na jim svěřeném úseku provozovny, participace při úkonech správních orgánů však do jejich kompetencí nespadá, není pro ně obvyklá. Podle názoru žalobkyně mělo ze strany orgánu prvního stupně dojít jednak k ověření zástupčího oprávnění inkriminovaných zaměstnanců a rovněž k zajištění převzetí protokolů o kontrole takovou osobou (takovými osobami), jejíž (jejichž) zástupčí oprávnění by nebylo možné zpochybňovat. Takovou osobou by pak mohl být (v ideálním případě) statutární zástupce žalobkyně, popř. stálý vedoucí příslušné provozovny, resp. její ředitel. Obdobná pochybení pak žalobkyně shledává též v otázce doručování opatření vydaných po provedených kontrolách. V této souvislosti dále žalobkyně poukázala na odlišnost pojmů povinná a kontrolovaná osoba a na svoji odvolací argumentaci.

Žalobkyně má za to, že v důsledku shora uvedených vad při doručování jí byla odňata možnost nejen se řádně a včas seznámit s výsledky provedených kontrol, ale zejména jí byla odňata možnost k podání opravných prostředků, jejichž podání je podle právních předpisů umožněno ve velmi krátkých lhůtách. Namítla též, že správní orgány nedostály své poučovací povinnosti. Žalobkyně nebyla dostatečně poučována o následcích úkonů správních orgánů, jakož i o opravných prostředcích v průběhu kontrol prováděných v provozovnách žalobkyně. Tuto námitku dále rozvedla tak, že její zaměstnanci nebyli v průběhu provedených kontrol dostatečným způsobem poučováni o právech, povinnostech a případných opravných prostředcích proti jednotlivým úkonům kontrolorů. Došlo tak k porušení ust. § 4 odst. 2 správního řádu. Nezbytnost takového poučení je dána všude tam, kde správní orgán činí vůči kontrolované osobě úkony procesního charakteru. Z důvodu zachování principu rovnosti vyplývajícího i z ust. čl. 3 Listiny základních práv a svobody, jakož i principu legality podle čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR by poučovací činnost správního orgánu měla být uskutečňována v rozsahu, o němž nebudou moci být posléze žádné pochybnosti, což podle žalobkyně nebylo v průběhu provádění kontrol, jakož i v průběhu předchozího správního řízení dostatečně splněno.

7. Žalobkyně **ve druhém žalobním bodě** namítla, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí SZPI nejsou řádně odůvodněna. Dílčí argumentace správních orgánů nebyla podložena o spisový materiál, právní předpisy ani žádné důkazy. Má rovněž za to, že tato rozhodnutí jsou založena na nevyjasněných pojmech. Správní orgány doposud nespécifikovaly některé podstatné znaky údajného protiprávního jednání žalobkyně takovým způsobem, aby mohla být nade vší pochybnost shledána vina žalobkyně a následně jí mohla být uložena sankce.
8. Podle žalobkyně nedošlo ve správním řízení ke správným skutkovým zjištěním stran potravin s prošlým datem použitelnosti a jejich určení k prodeji spotřebitelům v provozovně U Slavie. Pokud by správní soud dospěl k závěru, že by pro skutková zjištění mohly být použity protokoly o kontrolách, pak žalobkyně poukázala jejich nepřesvědčivost, jakož i na nedostatečně provedené zjišťování okolnosti uvádění potravin na trh. Žalobkyně nadále namítá: a) nedostatečné odůvodnění názoru správních orgánů stran uvádění potravin do oběhu; b) nedostatečné prověření důvodu a dalších uložení potravin v dotčeném místě (zařízení); c) nedostatečné posouzení označení potravin štítkem z důvodu odlišitelnosti. Má za to, že pouhé neodůvodněné podezření orgánu prvního stupně o tom, že měly být prošlé potraviny nabízeny spotřebitelům (s ohledem na jejich umístění) nemůže, i pokud by bylo protokolární zjištění správné a použitelné, nade vší pochybnost založit odpovědnost žalobkyně za spáchání správního deliktu, za nějž byla sankcionována. Správní orgán I. stupně navíc neprovedl dostatečné zjišťování okolnosti, proč byly dotčené potraviny umístěny v daném místě a čase tak, jak mělo být zjištěno. Kontroloři na místě samém neprovedli dotazování žalobkyně (která se z důvodu pochybení v doručování nemohla ani dříve vyjádřit) a bez dalšího posoudili zjištěné skutečnosti jako protiprávní. Právě bližší kontext celé záležitosti však kontroloři měli a mohli ověřovat tak, aby byl zjištěn skutečný a nepochybný stav věci. Žalobkyně upřesnila, že naráží zejména na skutečnost, že bedýnky, v nichž byly potraviny uloženy, byly označeny tak, aby nemohlo dojít k nežádoucí záměně potravin určených k likvidaci s potravinami určenými ke spotřebě, a byly uloženy v místě samém dočasně za účelem provedení evidence (nutné pro dodržení dalších právních předpisů – zejména v oblasti účetnictví) apod. Zcela odlišná situace by byla, pokud by zboží s prošlým datem použitelnosti bylo umístěno přímo v prodejních pultech či na obdobných místech. V takovém případě by bylo provinění žalobkyně nezpochybnitelné. Taková okolnost nicméně v dané věci nenastala, předmětné zboží bylo zcela mimo dosah spotřebitele, bez možnosti jeho ohrožení jak na zdraví, tak v ekonomické rovině.
9. Žalobkyně má rovněž za to, že se správní orgány dostatečně nezabývaly konkrétními skutečnostmi a důkazy týkajícími se hygienických nedostatků v kontrolovaných provozovnách a ty byly následně nedostatečně a neurčitě odůvodněny. Nebyly především dostatečně vysvětleny některé pojmy užívané v odůvodnění předchozích správních rozhodnutí. Konkrétně žalovaná neuvedla, jakým způsobem mělo být některé konkrétní vybavení provozoven žalobkyně „znečištěno“, nebyly konkrétně popsány „nečistoty“ atp. To se týká například plechů v pekárně v provozovně U Slavie, které měly být dle tvrzení orgánu prvního stupně ze spodní strany znečištěné. Jakým způsobem, v jaké míře, proč mělo být takové znečištění či dokonce jiný nedostatek (např. nedodržení opatření pro skladování a odstraňování potravinářských odpadů atp.) již právně závadným, tomu se již

správní orgány nevěnovaly a případně pouze odkázaly na protokoly o kontrolách či fotodokumentaci.

10. Dle žalobkyně je nutno vzít na zřetel, že protokoly ani fotodokumentace pořizovaná v průběhu kontrol nejsou součástí pozdějších správních rozhodnutí, ale pouze součástí kontrolních spisů. Pouhý odkaz na potenciálně zjištěný závadný stav tak není dostatečný pro následnou přezkoumatelnost rozhodnutí o vině žalobkyně a uložené sankci. Nutno podotknout, že ani právní předpisy nejsou co do určení míry znečištění, projevů mastnoty coby závadného stavu příliš konkrétní. O to více by měly správní orgány dbát na to, aby odůvodnění jejich rozhodnutí byla v případě neurčitých pojmů zcela precizní, čemuž napadené rozhodnutí nevyhovělo.
11. Na druhou stranu pak podle žalobkyně lze v napadeném rozhodnutí nalézt pasáže odůvodnění, které se vyznačují svým přepjatým formalismem, např. u tvrzených nedostatků ve stavebně-konstrukčních prvcích. Právní předpisy v oblasti hygieny kupř. stanoví, že stěny v provozu, v němž dochází k manipulaci s potravinami určenými k lidské spotřebě, musí být hladké, omyvatelné apod. Žalobkyně má za to, že těmto požadovaným vlastnostem prostory provozovny vyhovují i přesto, že vzhledem ke značné ploše provozovny vykazují některá místa marginální nedostatky. Takovými drobnostmi pak nemůže dojít k porušení právních předpisů. V souvislosti s údajnými nedostatky v hygieně žalobkyně uvedla, že zjištění, že nedošlo ke splnění uložených opatření, vyplynula v předchozím správním řízení pouze z protokolů, k nimž z důvodu nesprávného doručování (viz výše) nelze přihlížet. Taktéž fotodokumentace není přiléhavá, neboť z ní nevyplývá širší kontext pořízených fotografií, tj. kde se měly zjištěné nedostatky konkrétně nacházet, v jakém místě a čase byly fotografie pořízeny. Veškeré tyto podklady pak nelze účinně použít pro vyslovení viny žalobkyně a udělení sankce.
12. Ve **třetím žalobním bodě** žalobkyně brojila proti nepřiměřenosti sankce. Přitěžující okolnosti tvrzené správními orgány dle jejího názoru nenaplňují podstatu přitěžujících okolností, neboť jsou opřeny o nepřesná zjištění a značně neurčitou argumentaci. Žalobkyni není zřejmé, jakým způsobem správní orgány nade vší pochybnost dospěly k tomu, že zboží s prošlým datem použitelnosti, které mělo být uskladněno v provozovně žalobkyně, bylo určené k nabízení spotřebitelům. Pouhý předpoklad správního orgánu, že by snad dotčené zboží mohlo být nabízené spotřebitelům k prodeji, nemůže bez vznikajících pochybností vést k závěru, že došlo ke spáchání správního deliktu. Při provedené kontrole orgán prvního stupně neprovedl podrobnější zjišťování okolností, které by mohly mít vliv na jeho rozhodnutí, a naopak se slepě zaměřil na zjištění sebemenších nedostatků, za něž by mohl žalobkyni sankcionovat. Taková činnost však žalovanému nepřísluší. Již z jednoduchého gramatického vyjádření „kontrolní“ je zjevné, že příslušný správní orgán má v mezích svých pravomocí provádět kontrolu toho, zda jsou dodržovány použitelné obecně závazné právní předpisy. Není primárním účelem žádného kontrolního orgánu vynakládat veškeré úsilí k tomu, aby bylo zjištěno co největší množství nedostatků s cílem upřednostnění represe před prevencí.
13. Žalobkyně též nesouhlasila s tím, že by zjištěné nedostatky v oblasti hygienických podmínek měly být shledány ve velkém rozsahu. Toto označení je neurčitým pojmem a žalovaný jej přesvědčivě nevysvětlil (např. uvedením procentuální míry případného

nedodržení hygienických podmínek vzhledem k celému prostoru provozovny osoby, která je správním orgánem kontrolována). Z dokumentace pořízené při proběhlých kontrolách spíše vyplývá, že zjištěné nedostatky jsou pouze dílčí, objevující se v několika místech provozoven, které jsou v celé obchodní síti žalobkyně řazeny svou rozlohou k těm největším. Podle žalobkyně si pak správní orgány do jisté míry protiřečí, pokud správní orgán prvního stupně vyhodnotil pochybení žalobkyně jako méně závažné a žalovaný jako střední. Žalobkyně navrhl, aby byla uložená sankce zrušena, případně aby byla výrazně moderována.

14. Žalobkyně má rovněž za to, že jsou u ní dány některé z liberačních důvodů, k nimž však žalovaný v předchozím řízení nepřihlédl, ačkoli na základě zásady vyšetřovací takto učinit měl a mohl. Za jeden z takových liberačních důvod považuje žalobkyně vydávání a pravidelné aktualizace publikace nazvané „Tesco standard pro výrobu potravin“. Tato publikace představuje závazný interní právní akt, jímž stanovuje, a to poměrně přísným způsobem ve prospěch ochrany spotřebitele, práva a povinnosti při výrobě a nakládání s potravinami při provozování činnosti žalobkyně. K tomu žalobkyně odkázala na ust. § 8 odst. 5 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, podle nějž se právnická osoba trestní odpovědnosti zproští, pokud vynaložila veškeré úsilí, které na ní bylo možno spravedlivě požadovat, aby spáchání protiprávního jednání zabránila. Podle názoru odborné právnické veřejnosti lze za jeden z takových způsobů vynaložení veškerého úsilí považovat též zpracování kvalitních tzv. compliance programů (tj. programů, které stanoví pokyny a postupy zajišťující jednání v souladu s právními a jinými předpisy). Podle názoru žalobkyně představuje výše označený dokument právě jeden z takových compliance programů, v daném případě zaměřený na specifickou oblast potravinářského průmyslu. Žalobkyně tak činila vše potřebné pro zabránění porušování právních předpisů; k tomu však žalovaný ani náznakem nepřihlédl, čímž porušil právo žalobkyně na spravedlivý proces.
15. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány zúčastněné na předchozím správním řízení při ukládání (resp. aprobování) sankce vůbec nepřihlédly k polehčujícím okolnostem, tedy k tomu, že žalobkyně vyvíjela (ačkoli jí bylo nesprávně doručováno) veškerou potřebnou součinnost a činila potřebná právní jednání (popř. vyvíjela snahu o jejich uskutečnění). Z tohoto důvodu je uložená sankce nepřiměřená.
16. Žalobkyně rovněž vznesla námitku zániku odpovědnosti za správní delikt v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty, kterou však blíže nerozvedla.

II. Vyjádření žalované

17. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že se v něm s většinou námitek žalobkyně vypořádala.
18. K **prvnímu žalobnímu bodu** uvedla, že považuje způsob doručování protokolů o kontrole za legitimní. Pokud žalobkyně interpretovala ustanovení § 19 odst. 1 věty druhé správního řádu tak, že se nejedná o možnost, ale jednoznačně o povinnost správního orgánu doručovat do datové schránky, přičemž další způsoby doručování se použijí až tehdy, není-li možné písemnost do datové schránky doručit, použila velmi restriktivní výklad

tohoto ustanovení. Opomenula přitom zohlednit odkaz 13a) na zákon č. 300/2008 Sb., který v ustanovení § 17 odst. 1 uvádí: „*Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě.*“ Prioritní doručování prostřednictvím datové schránky by tak bylo na místě pouze tehdy, pokud by k jeho doručení na místě nedošlo. V daném případě k doručování dokumentu na místě došlo a k jeho dalšímu doručování tak již nebyl důvod.

19. Argumentaci žalobkyně, která za použití analogie odkazuje na závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 3489/2012, žalovaná neshledává relevantní. Předmětné usnesení se týká doručování dle § 45 občanského soudního řádu, který dle § 1 upravuje postup soudu a účastníků v občanském soudním řízení. Použití analogie dle právní teorie spočívá v použití určitého ustanovení zákona nebo jiného právního předpisu na případ jím výslovně neupravený, ale obdobný. Doručování sice není v kontrolním řádu upraveno, dle zmocňovacího ustanovení § 28 kontrolního řádu se však při kontrole postupuje dle správního řádu, kde je doručování upraveno (viz vyjádření žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí), a použití analogie dle občanského soudního řádu tak není důvodné.
20. Žalovaná si je vědoma skutečnosti, že žalobkyně disponuje datovou schránkou. Má však za to, že jí zvolený postup, tj. doručování na místě, je plně v souladu s ustanovením § 19 odst. 1 správního řádu a v tomto ustanovení uvedeným odkazem na zákon č. 300/2008 Sb. (§ 17 odst. 1). Tento postup je rovněž v souladu s principem rychlosti a procesní ekonomie uvedeným v § 6 správního řádu. S požadavkem žalobkyně na to, aby byly ze správního řízení vyjmuty všechny body, které do něho byly zařazeny na základě kontrolních protokolů a dokumentů, tak žalovaná nesouhlasí.
21. Protokoly o kontrole byly doručeny kontrolované osobě, a to prostřednictvím jejího zástupce. V případě předání protokolu o kontrole na provozovně žalobkyně na adrese Přetlucká 3295/50, 100 00 Praha (protokol č. P063-10148/15 ze dne 4. 5. 2015, protokol č. P084-10148/15 ze dne 29. 5. 2015) se jednalo o ředitele provozovny, v případě provozovny U Slavie 1527/68b, 100 00 Praha, se jednalo o vedoucího dne (protokolu č. P05210148/15 ze dne 7. 4. 2015), resp. následně při předání protokolu o kontrole opatření vztahujících se k daném úseku provozovny (protokol č. P055-10148/15 ze dne 13. 4. 2015) se jednalo o vedoucí úseku čerstvých potravin. Žalovaná ve své kontrolní praxi vychází z toho, že pokud se na místě kontroly nenachází samotná podnikající fyzická osoba nebo statutární orgán právnické osoby, musí být na tomto místě vždy někdo, kdo v době jejich nepřítomnosti tyto osoby zastupuje (přijímá zboží, komunikuje se zákazníky, řídí probíhající výrobu). Tyto osoby pověřené v podniku kontrolované osoby činností, která je běžně předmětem úřední kontroly, jsou oprávněny kontrolovanou osobu při kontrole zastupovat. Žalovaná přitom vychází z důvodové zprávy ke kontrolnímu řádu, kde se u § 5 předpokládá, že osoba jednající jménem kontrolované právnické osoby jedná primárně za kontrolovanou osobu (tedy je jejím zástupcem), a příkladmo se uvádějí ustanovení právních předpisů upravující zákonné zastoupení, např. § 15 dřívějšího obchodního zákoníku.

22. K podstatě zmocnění dle § 15 dřívějšího obchodního zákoníku a jeho významu pro účely kontroly se v době účinnosti zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, vyjadřovala též judikatura, kdy např. ve věci sp. zn. 4 As 80/2013 Nejvyšší správní soud shledal, že osoba pověřená vedením provozovny kontrolované osoby je zmocněna tuto osobu zastupovat ve všech věcech běžného provozu, mezi něž náleží i provádění úředních kontrol. Podobně ve věci sp. zn. 29 Ca 165/2003-43 Krajský soud v Brně shledal, že prodavačka, která byla jako jediná za kontrolovanou osobu přítomna při provádění kontrole, byla zmocněna ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 dřívějšího obchodního zákoníku za kontrolovanou osobu být přítomna provádění kontrole, neboť byla zmocněna ke všem úkonům, k nimž při provozování podniku obvykle dochází. Zastupování kontrolované osoby při kontrole prodávaných potravin přitom bylo dle názoru KS v Brně činností podřaditelnou bezpochyby pod ustanovení § 15 odst. 1 dřívějšího obchodního zákoníku a jednalo se o tzv. zákonné zmocnění. Obdobně se vyjádřil Krajský soud v Brně v rozsudku č.j. 29 Ca 159/2008-42 a Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 8 As 12/2005-51. Tyto závěry dřívější judikatury jsou dle žalované platné i za účinnosti nového občanského zákoníku (kdy shodnou konstrukci zákonného zastoupení při provozu podniku převzal § 430) a kontrolního řádu (a to i s ohledem na znění jeho důvodové zprávy).
23. Všechny předmětné kontroly byly zahájeny dle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu předložením pověření ke kontrole těmto osobám, což bylo v protokole zaznamenáno včetně skutečnosti, že tyto osoby byly za kontrolovanou osobu kontrole přítomny a k obsahu protokolu se nikterak nevyjádřily. Jak již bylo uvedeno výše, všechny tyto osoby předmětné protokoly převzaly, přičemž převzetí podepsaly a potvrdily razítkem společnosti TESCO Stores ČR, a.s., tedy razítkem žalobkyně. Dle žalované tak bylo ze strany kontrolního orgánu zcela legitimní považovat tyto osoby za zástupce kontrolované osoby, neboť o tomto jejich oprávnění nevznikly při zahájení kontroly, jejich průběhu, ani ukončení žádné pochybnosti. Protokoly byly doručeny kontrolované osobě právě prostřednictvím výše uvedených zástupců.
24. K námitce doručování následných opatření žalovaná odkázala na již uvedenou argumentaci k doručování protokolů. K tomu doplnila, že doručování opatření vydaných na místě je upraveno v § 5 odst. 2 zákona č. 146/2004 Sb., tak, že se „...oznámi předáním stejnopisu kontrolované osobě, a to (...mj.) zaměstnanci kontrolované osoby, která vykonává nebo zabezpečuje činnosti kontrolované osoby související s předmětem kontroly.“ Žalovaná shledává, že zaměstnanci kontrolované osoby, kteří byli u kontroly přítomni a kteří přebírali opatření, činnosti kontrolované osoby související s předmětem kontroly zabezpečovali. Žalovaná si je vědoma rozdílu mezi kontrolovanou a povinnou osobou. Má za to, že kontrolní orgán správně vyhodnotil, že v případě výše uvedených zaměstnanců přebírajících předmětná opatření se jednalo o zástupce kontrolované osoby. Citovala přitom z důvodové zprávy k § 5 kontrolního řádu.
25. Žalovaná je toho názoru, že doručování kontrolních dokumentů proběhlo v souladu s platnými právními předpisy. Neshledala, že by vznikla jakákoliv pochybení, která by činila vadnými i následná rozhodnutí jak správního orgánu prvního stupně, tak i žalované. Nesouhlasí s tím, že by došlo k poškozování práv žalobkyně spočívajícímu v odnětí možnosti nejen se řádně a včas seznámit s výsledky provedených kontrol, a nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že jí byla odňata možnost k podání opravných prostředků.

Žalovaná přitom z hlediska podpory svých argumentů obhajujících řádné doručování kontrolních dokumentů a umožnění podat proti nim opravné prostředky pokládá za relevantní poukázat zejména na skutečnost, že v případě Opatření č. P052-10148/15/D02 uloženého na základě kontroly v provozovně Tesco Stores ČR a.s., U Slavie 1527/68b, Praha (která byla žalobkyní z hlediska řádného doručování kontrolních dokumentů shledána nejvíce problematickou) zaslala žalobkyně kontrolnímu orgánu Žádost o prodloužení opatření č. P052-10148/15/D02 (dne 16. 4. 2015) a Informace o splnění opatření č. P052-10148/15/D02 (15. 5. 2015). Opatření tak byla prokazatelně doručena.

26. K námitce porušení poučovací povinnosti žalovaná uvedla, že žalobkyně byla v průběhu kontrolního i správního řízení řádně informována o svých procesních právech (viz příslušné protokoly a listiny o vyrozumění), které jí byly řádně doručeny.
27. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaná předně odmítla zpochybnění obsahu kontrolních protokolů, jakož i tvrzení žalobkyně, že by při svých závěrech vycházela z neodůvodněného podezření. Protokoly a jejich přílohy prokazují skutkový stav způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), tedy že předmětné potraviny s prošlým DP nebyly umístěny v prostorách vyhrazených potravinám určeným k likvidaci, ale byly umístěny v chladicím boxu, a to spolu s dalšími potravinami, které neměly prošlé DP a byly jako masové polotovary určeny k tepelné úpravě (přípravě na grilu) a následnému prodeji přímo konečnému spotřebiteli. Předmětné potraviny s prošlým DP tak byly uváděny na trh formou skladování. Žalovaná nepovažovala za potřebné takto zjištěný skutkový stav dále prověřovat (např. svědeckou výpovědí), neboť závěr kontrolního orgánu, že předmětné potraviny s prošlým DP byly uváděny na trh, je plně odůvodněný.
28. Žalovaná považuje tvrzení žalobkyně, že bedýnky, v nichž byly předmětné potraviny s prošlým DP uloženy, označila (třebaže nutnost označení sama zpochybnila – viz strana 8 odvolání žalobkyně ze dne 15. 9. 2016) tak, aby nemohlo dojít k nežádoucí záměně potravin určených k likvidaci s potravinami určenými ke spotřebě a uložila je v předmětném místě za účelem provedení evidence, za účelové, neboť i kdyby žalobkyně zamýšlela likvidaci prošlých potravin jako odpadu a nikoli jejich další uvádění na trh, nesměla by je skladovat ve společném chladicím boxu s ostatními potravinami [viz příloha II kapitoly VI nařízení (ES) č. 852/2004]. K zohlednění tohoto tvrzení žalobkyně tak neshledala důvod.
29. Uváděním na trh je mimo jiné i držení potravin za účelem prodeje. Žalovaná má za to, že umístění předmětných potravin s prošlým DP společně s dalšími potravinami, které byly jako masové polotovary určeny k tepelné úpravě a prodeji, účel skladování potravin s prošlou DP jednoznačně prokazuje. Proto nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by závěry správního orgánu týkající se potravin s prošlým datem použitelnosti vycházely z nedostatečně zjištěného stavu.
30. K námitkám týkajícím se hygienických nedostatků žalovaná uvedla, že popis jednotlivých hygienických nedostatků považuje za dostatečný k tomu, aby nebyl zaměnitelný s jinými jednáními a odůvodňoval závěr o nedodržení povinnosti uvedené v článku 4 odst. 2 nařízení (ES) č. 852/2004 a naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 17 odst. 1 písm. r) zákona č. 110/1997 Sb. Popis jednotlivých nedostatků jednoznačně

vycházel z protokolů o kontrole a jejich příloh (fotodokumentace), které byly provedeny ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu jako důkazy a byly zahrnuty jako podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobkyně, že tyto dokumenty jsou „...pouze součástí kontrolních spisů“, když se dle jejího názoru staly nezpochybnitelně součástí spisu správního. Žalovaná souhlasí s tvrzením žalobkyně, že „...právní předpisy nejsou co do určení míry znečištění, projevů mastnoty coby závadného stavu příliš konkrétní“. V daném případě však správní orgán prvního stupně (a následně i žalovaná) shledali, že míra nežádoucího znečištění, popř. projevů mastnoty, porušuje hygienické požadavky. Žalobkyně v průběhu kontrolního ani správního řízení nezpochybnila kontrolní zjištění, ze kterých tento závěr vycházel, a správní orgány tedy neměly důvod pochybovat a jejich věrohodnosti.

31. K námitce „přílišného formalismu“ při posuzování údajných nedostatků ve stavebněkonstrukčních prvcích žalovaná uvedla, že nedostatky ve stavebně - konstrukčních prvcích byly (stejně tak jako další nedostatky zjištěné v rámci předmětných kontrol) v předmětných protokolech o kontrole popsány jak slovně, tak i zdokumentovány fotograficky. Zástupci kontrolované osoby, kterým byly protokoly předávány, a kteří byli seznámeni s jejich obsahem, obsah protokolů nezpochybnili. Žalobkyně proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolech nepodala námitky. Její tvrzení, že prostory provozovny požadovaným vlastnostem vyhovovaly i přesto, že vzhledem ke značné ploše provozovny vykazovala některá místa pouze marginální nedostatky, ve kterých nemohlo být spatřováno porušení potravinového práva, proto shledává žalovaná neodůvodněným.
32. K námitce žalobkyně, že z fotografií, které jsou přílohou protokolů o kontrole, nevyplývá, kde a kdy byly pořízeny, žalovaná uvádí, že fotografie byly kontrolním orgánem pořízeny v rámci kontrol dokumentovaných protokoly o kontrole, ze kterých je širší kontext (místo a čas) jejich pořízení jednoznačně dovoditelný. Jednotlivé fotografie jsou řádně popsány, označeny a datovány a za kontrolovanou osobu jsou stvrzeny podpisem. Žalovaná má za to, že na základě protokolů o kontrole je dostatečně odůvodněn závěr, že se žalobkyně nesplněním předmětných opatření (Opatření č. P052-10148/15/D01 a č. P052-10148/15/D03) dopustila spáchání předmětného správního deliktu dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb.
33. V rámci vyjádření ke **třetímu žalobnímu bodu** žalovaná vyjádřila nesouhlas s tvrzením žalobkyně, že závěr správního orgánu prvního stupně, že by předmětná potravina mohla být nabízena spotřebitelům k prodeji, nebyl opřen o podrobné kontrolní zjištění, a jednalo se tak o „pouhý předpoklad“ správního orgánu. Účel skladování potravin s prošlým DP dostatečně prokazuje samotné umístění předmětných potravin společně s dalšími potravinami, které byly jako masové polotovary určené k tepelné úpravě a prodeji. Úvahu správního orgánu prvního stupně o zohlednění účelu uvádění předmětných potravin na trh s prošlým datem použitelnosti (tepelná úprava s následným prodejem v teplém stavu přímo konečnému spotřebiteli) v neprospěch žalobkyně shledává žalovaná přípustnou. Nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by správní orgán prvního stupně byl povinen vysvětlovat míru hygienických nedostatků přesvědčivějším způsobem, např. uvedením procentuální míry případného nedodržení hygienických podmínek vzhledem k celému prostoru kontrolované osoby. Rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že se jednalo

pouze o dílčí nedostatky. Zohlednění rozsahu nedostatků výrazně v neprospěch žalobkyně bez dalšího dostatečně odůvodňuje samotný počet těchto zjištěných nedostatků (celkem 39). Velikost provozoven nezbavuje žalobkyni povinnosti zajišťovat v nich náležité hygienické podmínky ve všech ohledech, jak vyžadují právní předpisy.

34. Žalovaná dále odmítla tvrzení žalobkyně o údajném rozporu v posouzení závažnosti protiprávního jednání mezi správním orgánem prvního stupně a odvolacím orgánem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná potvrdila hodnocení protiprávního jednání žalobkyně provedené správním orgánem prvního stupně, tedy jako méně závažné, když si byla vědoma skutečnosti, že v neprospěch žalobkyně nemůže její jednání hodnotit přísněji. Nad rámec tohoto potvrzení pak vyjádřila nezávazný názor, že by dané jednání mohla hodnotit i jako středně závažné.
35. Žalovaná setrvala na stanovisku, že pokuta byla vyměřena na základě dostatečného zjištěného skutkového stavu, který byl správně kvalifikován. Výše pokuty byla přiměřená zjištěnému porušení právních povinností a byla řádně odůvodněna (viz s. 24-25 napadeného rozhodnutí). Odmítla rovněž tvrzení žalobkyně, že by správní orgán prvního stupně nesprávně použil pojem „velkého rozsahu“ a další neurčité pojmy (které nadto žalobkyně ani nespecifikovala).
36. K námitce neuplatnění liberačních důvodů žalovaná uvedla, že odpovědnost za správní delikty je koncipována jako objektivní, přičemž k jejímu prolomení může dojít (a právnická osoba za správní delikt neodpovídá) tehdy, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Správní orgány se možným uplatněním liberačních důvodů zabývaly (viz str. 25 odst. 6 napadeného rozhodnutí) a k jejich uplatnění neshledaly důvody, neboť žalobkyně v dosavadním průběhu správního řízení neprokazovala a ani neprokázala vynaložení takového úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.
37. Žalovaná odmítla, že by jí byla z dlouhodobé a opakované kontrolní činnosti známa existence dokumentu „Tesco standard pro výrobu potravin“. Nepovažuje za legitimní požadavek žalobkyně, aby byla vyšetřovací zásada vykládána tak, že správní orgány jsou za účelem prokázání liberačního důvodu povinny vyhledávat v podkladech předchozích správních řízení dokumenty, které by mohly být relevantní pro předmětné řízení, aby je následně mohly v tomto řízení zohlednit. Prokazování skutečností vylučujících objektivní odpovědnost žalobkyně (vynaložení veškerého úsilí) je ze zákona primárně na straně žalobkyně, a bylo tedy na ní, aby sama aktivně prokázala existenci liberačních důvodů. Na existenci předmětného dokumentu však žalobkyně upozornila až v žalobě. Nadto žalovaná shledává dokument „Tesco standard pro výrobu potravin“ (upravující postup zaměstnanců při nakládání s potravinami) dle popisu jeho obsahu uvedeného žalobkyní ve vztahu k projednávanému protiprávnímu jednání jako příliš obecný na to, aby z něho bylo možno dovodit vynaložení skutečně veškerého úsilí, které by bylo možno požadovat, aby bylo zabráněno porušení právní povinnosti.
38. Žalovaná neshledala důvodným ani tvrzení o porušení vyšetřovací zásady v případě údajně nesprávného nezohlednění součinnosti poskytnuté žalobkyní. Poskytnutí součinnosti je

povinností účastníka správního řízení, a nelze je tak bez dalšího posoudit jako okolnost, která by mohla závažnost protiprávního jednání snižovat.

III. Ústní jednání

39. Při ústním jednání před soudem dne 14.5.2020 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně odkázala na žalobu a zdůraznila, že za stěžejní považuje řešení otázky doručení kontrolních protokolů, k čemuž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2010, č.j. 1 As 90/2010-95 uvedla, že primárním způsobem doručení je doručení do datové schránky. Zástupce žalované při jednání zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření žalované k žalobě.

IV. Posouzení věci soudem

40. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
41. V rámci vypořádání **prvního žalobního bodu** se soud nejprve zabýval námitkou nezákonnosti postupu při doručování protokolů o kontrole v provozovnách žalobkyně, s níž souvisí i námitka, že žalobkyně v důsledku této vady nemohla podat proti zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole námitky. Z podkladů založených ve správním spise je patrné, že protokoly o kontrole byly vyhotoveny vždy v den provedení kontroly v místě provozovny žalobkyně a tentýž den podepsány jak kontrolující, tak kontrolovanou osobou (k tomu viz níže). Ze správního spisu zároveň není patrné, že by žalobkyně proti kontrolním zjištěním uplatnila námitky, jakkoli jednotlivé protokoly o kontrole obsahovaly v tomto ohledu řádné poučení.
42. Při posouzení zákonnosti postupu žalované soud vyšel z povahy kontrolní činnosti, k čemuž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 182/2014 - 34 uvedl, že „proces kontroly podle zákona o státní kontrole (a nyní podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole) sám o sobě nemá charakter správního řízení, které by směřovalo k vydání správního rozhodnutí (čímž není vyloučeno, že se kontrolní protokol posléze stane podkladem pro zahájení správního řízení o uložení sankce za porušení povinnosti, jak tomu nakonec bylo i v projednávané věci) a žádný z uvedených zákonů o kontrole také sám nemá žádné ustanovení o opatřeních k nápravě, ale hovoří vždy jen o uvedení nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny. Do práv a povinností kontrolovaných subjektů tak samotný protokol o kontrole nijak nezasahuje.“
43. S ohledem na povahu a účel kontroly se na postupy správního orgánu podle kontrolního řádu subsidiárně aplikuje (viz § 28 kontrolního řádu) část čtvrtá správního řádu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.9.2018, č.j. 4 As 105/2018-36). K tomuto výkladu se přiklání i odborná literatura: „Na postup kontrolních orgánů při výkonu kontroly se použijí podřídně, tzn. v tom rozsahu, v jakém kontrolní řád neobsahuje vlastní zvláštní úpravu (§ 1 odst. 2 správního řádu), ustanovení části čtvrté správního řádu, tzn. ustanovení o tzv. jiných úkonech správních orgánů, tedy takových úkonech, které podle svého obsahu a právních účinků nejsou ani správními rozhodnutími, ani opatřeními obecné povahy (a ani veřejnoprávními smlouvami, i když u nich záměna s jednostrannými správními úkony zřejmě

nehrozi), neboť kontrola není správní řízení podle § 9 správního řádu a jejím výsledkem není rozhodnutí o právech a povinnostech ale „jen“ kontrolní zjištění zachycené v protokolu o kontrole. Použitelnost ustanovení části čtvrté správního řádu na výkon kontroly podle § 1 odst. 1 kontrolního řádu vyplývá z § 177 odst. 2 a také z § 158 odst. 1 správního řádu (cit Vedral, J. K rozsahu působnosti kontrolního řádu, In Správní právo, č. 6, 2016, s. 353 a násl.).

44. Podle části čtvrté správního řádu se na postup správního orgánu použijí § 19 - § 26 správního řádu obdobně, tj. v plném rozsahu. Obecně tedy platí, že primárním způsobem doručení protokolu o kontrole je doručení prostřednictvím datové schránky (§ 19 odst. 1 věta druhá správního řádu). Jak nicméně argumentovala již žalovaná, podle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, na něž správní řád odkazuje, „(u)možňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě.“ Doručování prostřednictvím datové schránky by tak bylo na místě tehdy, pokud by k jeho doručení na místě nedošlo. V daném případě k doručování dokumentů na místě došlo, k jejich dalšímu doručování (prostřednictvím datové schránky) tak již v intencích aplikované právní úpravy přistoupeno nebylo.
45. Zákonost postupu správního orgánu osvědčuje též důvodová zpráva ke kontrolnímu řádu, v níž se uvádí: „Na rozdíl od právní úpravy zákona o státní kontrole, nevyžaduje kontrolní řád seznámení kontrolované osoby s protokolem o kontrole, které by kontrolovaná osoba stvrzovala svým podpisem, nýbrž se zde využívá obecné úpravy doručování ve správním řádu (§ 19 a násl. správního řádu, včetně doručování na místě – § 21 odst. 4, § 24 odst. 3 a 4 správního řádu, či doručování elektronického, včetně datových schránek), přičemž okamžikem seznámení kontrolované osoby s protokolem o kontrole je den doručení protokolu o kontrole, a to včetně případného uplatnění fikce doručení či doručení na místě kontrolované osobě (předáním ať již přímo statutárnímu orgánu anebo jiné osobě, která jedná jménem kontrolované osoby; jedná se např. o vedoucího pobočky, zaměstnance oprávněného k úkonům ve smyslu § 20 občanského zákoníku, § 11 zákoníku práce či § 15 obchodního zákoníku apod.). Předchází se tak obstrukcím při završení kontroly ze strany kontrolované osoby, kdy by se tato záměrně odmítala seznámit s protokolem, popř. stvrdit toto seznámení svým podpisem. Podpis kontrolované osoby na protokolu tak bude třeba pouze v případě tzv. osobního doručení formou předání s tím, že odmítne-li kontrolovaná osoba protokol převzít, měla by být poučena o právních následcích takového jednání, přičemž protokol se pak považuje za doručенý okamžikem pokusu o předání – viz § 24 odst. 3 a 4 správního řádu. Protokol o kontrole není správním rozhodnutím, a proto na něj nelze bez dalšího vztáhnout § 72 správního řádu upravující oznamování správních rozhodnutí (tj. zejména doručování do vlastních rukou)“.
46. Takový postup kontrolního orgánu je zároveň v souladu se zásadou ekonomie řízení. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.7.2014, č.j. 3 As 64/2013-39, „nelze odhlédnout od toho, že v případě kontroly v provozovně dochází k přímému styku správního orgánu a kontrolované osoby. Prováděná kontrola je rovněž, jak vyplývá z povahy věci, tím spíše svázána s požadavkem rychlosti, přiměřenosti a ekonomie procesu (to se projevuje např. v požadavku krátkých lhůt pro vznesení námitek proti protokolu a rozhodnutí o nich). Pokud byl žalovaný prostřednictvím svých inspektorů u stěžovatele osobně přítomen (...)“

v souvislosti s prováděnou kontrolou, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezákonné, pokud v zájmu efektivnosti procesu kontroly žalovaný doručoval přímo stěžovateli namísto prostřednictvím datové schránky“.

47. Nad rámec nutného odůvodnění lze dodat, že pro posouzení zákonnosti postupu žalované, resp. správního orgánu I. stupně, není až tak podstatné, jakým způsobem byly písemnosti (protokoly o kontrole) doručovány. Jak k tomu již dříve poznamenal Nejvyšší správní soud, „jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými orgány veřejné moci“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2010, č.j. 1 As 90/2010-95). „Řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73).
48. Pro posouzení zákonnosti postupu správního orgánu je tedy stěžejní, zda oznamované písemnosti (protokoly o kontrole) doručeny byly, tj. zda lze mít za to, že se dostaly do dispozice žalobkyně jako kontrolované osoby a ta se s nimi mohla seznámit a případně proti zjištěním uvedeným v protokolech o kontrole uplatnit námitky. K tomu v posuzované věci došlo, přičemž pokud bylo doručováno na místě, byť žalobkyně měla zřízenou datovou schránku, bylo doručováno v intencích aplikované zákonné úpravy.
49. Podle § 21 odst. 4 správního řádu platí, že *písemnost, která se nedoručuje do vlastních rukou a jejíž převzetí má být potvrzeno příjemcem, lze doručit fyzické osobě, která je za adresáta oprávněna písemnost převzít, fyzické osobě, která převzetí písemnosti potvrdí razítkem adresáta, popřípadě též jiné vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané v tomtéž místě nebo jeho okolí, která souhlasí s tím, že poštovní zásilku s písemností adresátovi předá.*
50. Jednotlivé stejnopisy protokolů o kontrole byly převzaty vedoucím provozovny, vedoucím dne, vedoucí úseku čerstvých potravin na provozovně, resp. ředitelem provozovny, jejich převzetí bylo stvrzeno podpisem těchto osob a razítkem kontrolované osoby, tj. žalobkyně. Podle § 166 odst. 1 občanského zákoníku platí, že *právníckou osobu zastupují její zaměstnanci v rozsahu obvyklém vzhledem k jejich zařazení nebo funkci; (...).* Podle § 430 odst. 1 občanského zákoníku pak *pověří-li podnikatel někoho při provozu obchodního závodu určitou činností, zastupuje tato osoba podnikatele ve všech jednáních, k nimž při této činnosti obvykle dochází.*
51. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že pokud byly osoby, jimž byly protokoly o kontrole (a opatření) doručeny, ze strany žalobkyně pověřeny, aby řídily provozovnu, v níž kontrola proběhla, popřípadě vedly konkrétní prodejní úsek, jehož se kontrola

týkala, jednalo se o osoby, které žalobkyni oprávněně zastupovaly v rámci kontroly, jejímž účelem bylo ověřit splnění podmínek potravinářského provozu. Žalovaná vychází ve své praxi ze správního předpokladu, že není-li na místě kontroly přítomna samotná podnikající fyzická osoba nebo statutární orgán právnické osoby (což bude v případě potravinářských provozů typu žalobkyně pravidlem), musí být na tomto místě přítomen vždy někdo, kdo tyto osoby zastupuje; tyto osoby jsou pak oprávněny kontrolovanou osobu při kontrole zastupovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.09.2013, čj. 4 As 80/2013 – 49). Jak je patrné z označení funkcí zaměstnanců, kteří v posuzované věci na místě kontroly převzali dokumentaci od kontrolního orgánu, jednalo se o vedoucí zaměstnance žalobkyně (§ 11 zákoníku práce), a nebylo tak pochybností o tom, že byla-li dokumentace předána na místě těmto osobám, byla doručena s účinky pro žalobkyni. Námitku žalobkyně, že protokoly o kontrole nebyly řádně doručeny, tedy soud důvodnou neshledal.

52. Co se týká doručení opatření (k nápravě zjištěných nedostatků), k tomu lze poukázat na ust. § 5 odst. 2 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, podle něhož opatření (zde k odstranění zjištěných nedostatků) se vždy vydává jako první úkon v řízení. *Pokud inspektor toto opatření vydá na místě, oznámí jej předáním stejnopisu jeho písemného vyhotovení kontrolované osobě, a to členovi jejího statutárního orgánu, zaměstnanci kontrolované osoby nebo jiné fyzické osobě, která vykonává nebo zabezpečuje činnosti kontrolované osoby související s předmětem kontroly. Pokud osoba podle věty druhé stejnopis písemného vyhotovení odmítne převzít, nebo jiným způsobem znemožní jeho předání, vyznačí se tyto skutečnosti do stejnopisu a opatření se považuje za oznámené. Vyžadují-li to okolnosti případu, lze opatření oznámit osobě podle věty druhé postupem podle § 143 odst. 2 správního řádu. (...)* Kontrolující osoby, tj. inspektoři SZPI, postupovali zcela v souladu s tímto ustanovením, pokud písemné vyhotovení opatření na místě předali kontrolované osobě prostřednictvím zaměstnanců kontrolované osoby, u nichž ani dle náhledu soudu nevznikly pochybnosti o tom, že zabezpečují činnosti související s předmětem kontroly.
53. Představu žalobkyně, že by osobou oprávněnou k převzetí protokolu o kontrole, resp. opatření ve smyslu § 5 odst. 2 zákona č. 146/2002 Sb., mohl být pouze statutární zástupce žalobkyně, soud nesdílí. Pokud totiž, jako tomu bylo v posuzované věci, došlo k doručení protokolů o kontrole a opatření k odstranění zjištěných nedostatků, jež se týkaly konkrétní provozovny, přímo na místě, požadavek na nutnost předání těchto písemností pouze statutárnímu zástupci žalobkyně není opodstatněný. Obdobně jako v případě zahájení kontroly, i v případě jejího ukončení, jedná-li se o kontrolu zaměřenou na činnost konkrétní organizační jednotky obchodního závodu (dříve podniku) kontrolované osoby, postačí, aby za situace, kdy je na místě sám vyhotoven protokol o kontrole (či opatření), došlo k jeho oznámení fyzickým předáním pověřenému zaměstnanci kontrolované osoby. Tím byl bezpochyby jak vedoucí příslušné organizační jednotky (provozovny) žalobkyně (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 50/2005, Sb. NSS č. 1034/2007), tak zaměstnanec žalobkyně, který vykonával nebo zabezpečoval činnosti kontrolované osoby související s předmětem kontroly.

54. Námitku žalobkyně, že jí byla odňata možnost seznámit se řádně a včas s výsledky provedených kontrol, soud ze shora uvedených důvodů neshledal důvodnou, neboť jednotlivé protokoly o kontrole, jež obsahovaly též řádné poučení o možnosti a lhůtě k podání námitek, jí byly řádně doručeny, a to prostřednictvím k tomu oprávněných zaměstnanců. Žalobkyně nevyužila možnosti podat proti zjištěním uvedeným v jednotlivých protokolech o kontrole námitky, ačkoli o tomto prostředku obrany byla v každém protokolu o kontrole řádně poučena (v případě jednotlivých opatření pak byla poučena o možnosti podat odvolání). K tomu lze ze spisového materiálu potvrdit argument žalované, že v případě Opatření č. P052-10148/15/D02 uloženého na základě kontroly v provozovně žalobkyně na adrese U Slavie zaslala žalobkyně kontrolnímu orgánu Žádost o prodloužení opatření č. P052-10148/15/D02 (dne 16. 4. 2015) a Informace o splnění opatření č. P052-10148/15/D02 (15. 5. 2015), z čehož je zjevné, že opatření jí byla doručena. Došlo-li pak k zahájení správního řízení (o správním deliktu, resp. přestupku), žalobkyni bylo zachováno právo brojít proti kontrolním zjištěním zachyceným v protokolu o kontrole (k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.9.2018, č.j. 4 As 105/2018-36), jak ostatně v jeho průběhu učinila.
55. V rámci **druhého žalobního bodu** se soud zaměřil na to, zda napadené rozhodnutí vyhovuje požadavkům na odůvodnění, a to v rozsahu tvrzených konkrétních nedostatků, na něž žalobkyně poukázala.
56. Protokoly o kontrole, jakož i přijatá opatření k nápravě zjištěných nedostatků, představují stěžejní podklady pro řízení o správním deliktu. Soud neshledal jediný důvod, pro který by bylo nutné – jak navrhla žalobkyně – považovat tyto podklady za nepřesvědčivé, neboť obsahují veškeré náležitosti požadované kontrolním řádem (§ 12 odst. 1). Pokud žalobkyně namítla, že inspektoři SZPI (v případě provozovny U Slavie) nedostatečně zjišťovali okolnosti uvádění potravin na trh, z protokolu č. P052-10148/15 ze dne 7.4.2015 ve spojení s přiloženou fotodokumentací je patrna existence potravin s prošlým datem použitelnosti, jež byly umístěny v chladicím boxu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ke stejné námitce žalobkyně, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že prošlé potraviny neměly být nabízeny spotřebitelům (tj. k prodeji), uvedl, že předmětné potraviny s prošlým datem použitelnosti nebyly umístěny v prostorách vyhrazených potravinám určeným k likvidaci, ale byly umístěny spolu s dalšími potravinami, které neměly prošlé datum použitelnosti, v chladicím boxu v zázemí provozovny a byly jako masové polotovary určeny k tepelné úpravě (přípravě na grilu) a následnému prodeji přímo konečnému spotřebiteli. Potraviny s prošlým datem použitelnosti nebyly nijak označeny v tom smyslu, že by se jednalo o vyřazené potraviny určené na odpis. Uvedené zjištění nebylo v průběhu kontroly ani poté zpochybňováno.
57. Soud toto hodnocení shledal jako odpovídající obsahu předmětného protokolu o kontrole, přičemž jako logickou a odpovídající v protokolu zachyceným zjištěním hodnotí argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, že pokud by žalobkyně zamýšlela „*likvidaci prošlých potravin jako odpadu a nikoli jejich další uvádění na trh, nesměly by tyto být skladovány ve společném chladicím boxu s ostatními potravinami [viz příloha II kapitoly VI nařízení (ES) č. 852/2004], tím spíše nijak neoznačené*“. Závěr žalované, že potraviny s prošlým datem použitelnosti byly uváděny na trh, tak není pouhým „neodůvodněným podezřením“, nýbrž odpovídá právní úpravě; jak žalovaná správně uvedla, „uváděním

(potravin) na trh“ se podle čl. 3 bod 8 nařízení č. 178/2002 , kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, rozumí též jakékoliv držení potravin za účelem prodeje.

58. K námitce žalobkyně, že měla být na zjištěné skutečnosti dotázána, lze uvést, že zjištění zachycená v protokolu o kontrole představují dostatečný podklad pro přijaté závěry. Uvádí-li žalobkyně v žalobě, že bedýnky, v nichž byly potraviny uloženy, byly označeny, fotografie, na nichž jsou tyto bedýnky zachyceny, toto tvrzení nijak neprokazují. Pokud byly potraviny s prošlým datem použitelnosti uloženy na stejném místě (a bez jakéhokoli odlišení) jako potraviny určené k tepelné úpravě a jejich následnému nabízení spotřebitelům, námitku žalobkyně, že tyto potraviny nebyly umístěny přímo na prodejních pultech, tj. v dosahu spotřebitelů, a že tedy nebyly přímo spotřebitelům nabízeny, nelze shledat jako opodstatněnou, neboť spotřebitelům se potraviny měly nabízet právě až po jejich tepelné úpravě v zázemí provozovny. Žalobkyně má tak pravdu v tom, že pokud by byly potraviny s prošlou dobou použitelnosti nabízeny (v syrovém stavu) spotřebitelům přímo v prostorách pro zákazníky, jednalo by se o situaci odlišnou, avšak nikoli v tom ohledu, že by tyto potraviny neměly být uváděny na trh, nýbrž v tom ohledu, že takové pochybení žalobkyně je nutno z hlediska jeho potenciálních dopadů na spotřebitele hodnotit ještě jako závažnější. Po tepelné úpravě potraviny totiž spotřebitel již není schopen vůbec zkontrolovat, že je mu nabízena potravina zpracovaná po datu své použitelnosti.
59. Námitky žalobkyně směřující do nedostatečného popisu hygienických nedostatků v tom ohledu, že nebyla přesně popsána míra znečištění jednotlivých kontrolovaných zařízení, jsou zcela neopodstatněné, neboť fotografická dokumentace v jednotlivých protokolech o kontrole, která detailně zachycuje jednotlivé znečištěné objekty v provozovně žalobkyně, je dostatečně vypovídající. Není nutno, aby kontrolóři v protokolech do detailu popisovali, o jaké konkrétní nečistoty se jednalo (např. v případě žalobkyní uváděných plechů), tj. že se jedná třeba o nápeky či starý tuk, pokud je z řádně označené fotodokumentace dostatečně zřejmé, že se jedná právě o zcela nežádoucí nečistoty (ať už jakéhokoli původu), a nikoli o opotřebení, jak se žalobkyně snažila argumentovat.
60. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje skutečnost, že podklady (tj. protokoly ani fotodokumentace pořizovaná v průběhu kontrol) nejsou součástí tohoto rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu postačí konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku A bod 2 písm. o), p), q), s), tj. týkající se provozovny žalobkyně na adrese U Slavie, obsahuje zcela konkrétní popis množství znečištěných předmětů v přípravě teplých pokrmů a povahu tohoto znečištění (zbytky potravin, mastnota). Rozhodnutí, jímž byla žalobkyně shledána odpovědnou za spáchání předmětných správních deliktů je tak z hlediska popisu skutku zcela v pořádku, neboť tento popis odpovídá podkladům, na jejichž základě byl učiněn.
61. Námitky žalobkyně poukazující na přepjatý formalismus např. u tvrzených nedostatků ve stavebně-konstrukčních prvcích, jsou nekonkrétní. Měla-li žalobkyně na mysli pochybení popsané ve výroku B (provozovna na adrese Přetlucká) bod 1 písm. m) – popadaná omítka vedle dveří po pravé straně při vstupu do skladu pekárny, resp. n) – porušený povrch stěny

(rozbitý sádrokarton) ve skladu potravin vedle dveří vedoucích na plochu do úseku prodeje trvanlivého pečiva, tato pochybení lze podřadit pod porušení požadavku přílohy II kapitoly I odst. 1 nařízení č. 852/2004, a sice že „potravinářské prostory musí být udržovány v čistotě a dobrém stavu“. Jakkoli se jistě ve srovnání s jinými zjištěnými pochybeními jedná - dle popisu skutku - o pochybení menší závažnosti, o pochybení se jedná a není přepjatým formalismem, pokud bylo společně s ostatními pochybeními žalobkyni vytýkáno.

62. Soud tedy konstatuje, že ani námitky žalobkyně uplatněné v rámci druhého žalobního bodu neshledal důvodnými a napadené rozhodnutí z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí.
63. Soud následně přistoupil k posouzení námitek uvedených ve **třetím žalobním bodu**, v němž žalobkyně brojila proti nepřiměřenosti sankce.
64. Žalobkyně spáchala správní delikty podle § 17 odst. 2 písm. d) zákona o potravinách (s možností uložení pokuty až do 50 000 000 Kč), podle § 17 odst. 2 písm. r) zákona o potravinách (s možností uložení pokuty až do 3 000 000 Kč) a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb. (s možností uložení pokuty až do 1 000 000 Kč).
65. Podle § 17i odst. 2 zákona o potravinách se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.
66. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 202/2014-66, *„[z]působ stanovení výše sankce (pokuty) je výsledkem správního uvážení a správní orgán je povinen přihlídnout k zákonem stanoveným kritériím. Jak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši.“*
67. Po přezkoumání rozhodnutí SZPI lze konstatovat, že bylo přihlédnuto ke všem zákonným aspektům pro hodnocení správního deliktu, v podrobnostech pak postačí odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Protiprávní jednání žalobkyně bylo hodnoceno jako méně závažné a za použití zásady absorbce byla sankce uložena ve výši 2 % horní hranice zákonné sazby nejprísněji postižitelného správního deliktu. Vzhledem k tomu, že nebylo přisvědčeno pochybnostem žalobkyně o tom, že by zboží s prošlým datem spotřeby nemělo být nabízeno spotřebitelům, nelze vejít na její námitku, že správním orgánem shledané přítěžující okolnosti (v případě uvádění prošlých potravin na trh možné ohrožení spotřebitele v rovině ekonomické a v rovině ohrožení zdraví, množství potravin s prošlou dobou použitelnosti, určených k tepelné úpravě – 28,93 kg, zjevnost shledaného pochybení) jsou opřeny o nepřesná zjištění a neurčitou argumentaci.
68. Pokud žalobkyně namítala, že došlo k upřednostnění represe před prevencí, již žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobkyni vysvětlil, že uložená sankce plní jak funkci represivní (pachatel musí ukládanou sankci ve své právní a majetkové sféře pocítit, tj. musí být potrestán), tak funkci preventivní (cílem je předcházet dalšímu porušování povinností). K tomu lze doplnit, že *preventivní úloha postihu nespočívá jen v účinku vůči žalobci. Postih*

musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č.j. 10 Ca 250/2003-48, publ. pod č. 560/2005 Sb. NSS).

69. Pokud byly zjištěné nedostatky v oblasti hygienických podmínek shledány „ve velkém rozsahu“, tato úvaha je s ohledem na množství jednotlivých pochybení (byť dílčího charakteru) přípustná. Požadavek žalobkyně, aby byla stanovena procentuální míra nedodržení hygienických podmínek vzhledem k celému prostoru provozovny, soud neshledává opodstatněným a v tomto ohledu souhlasí s argumentací žalované, že stanovené hygienické podmínky je nutno dodržovat ve všech potravinářských provozech bez ohledu na jejich velikost. Tvzení žalobkyně, že si správní orgány protiřečí, pokud v prvním stupni bylo protiprávní jednání hodnoceno jako méně závažné, ale odvolací orgán jej hodnotil jako středně závažné, neodpovídá odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný jasně akceptoval míru závažnosti shledanou správním orgánem I. stupně. Přestože žalovaný uvedl, že se mu zjištěná pochybení spíše jeví jako středně závažná, správní úvahu správního orgánu I. stupně považoval za přípustnou a potvrdil ji.
70. K námitce žalobkyně, že v jejím případě byly dány liberační důvody, neboť pravidelně vydává publikaci nazvanou „Tesco standard pro výrobu potravin“, soud uvádí, že otázkou liberace se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, avšak důvod pro aplikaci § 17i odst. 1 (*Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*) či odst. 6 (*Orgán dozoru může od uložení pokuty upustit v případě, kdy došlo k nápravě protiprávního stavu v souladu s uloženým opatřením nebo bezprostředně poté, kdy bylo zjištěno porušení povinnosti a nejednalo se o jinou než bezpečnou potravinu nebo o klamání spočívající v porušování některých práv duševního vlastnictví.*) neshledal, neboť žalobkyně neprokázala žádné skutečnosti, na jejichž podkladě by k liberaci mělo být přistoupeno. Dokument, na který žalobkyně stručně poukázala až v žalobě, není součástí správního spisu a nebyl přiložen ani k žalobě, resp. navrhován jako důkaz. V reakci na stručný obsah tohoto dokumentu, jak jej žalobkyně v žalobě představila, tak soud považuje za dostačující uvést, že ani prokázaná existence dokumentu tohoto typu by sama o sobě nemohla být důvodem liberace. Prokázání případné existence tzv. compliance programu či systému žalobkyně bylo přitom zcela na žalobkyni, které nic nebránilo v tom, aby stejný argument uplatnila v řízení před správními orgány; žalobkyně tak ale neučinila a i v řízení před soudem zůstala pouze u tvrzení.
71. Namítala-li žalobkyně, že jako polehčující okolnost nebylo hodnoceno poskytování součinnosti kontrolním orgánům, v čemž spatřovala nepřiměřenost uložené sankce, soud se ztotožnil s vyjádřením žalovaného, že poskytování součinnosti je zákonem stanovenou povinností kontrolovaného subjektu a bez dalšího je nelze kvalifikovat jako polehčující okolnost.

72. K navrhované moderaci sankce soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, č. j. 7 As 22/2012-23, uvádí, že „[s]myslem a účelem moderace totiž není hledání 'ideální' výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.“ Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (viz např. rozsudek Nejvyšší správní soudu ze dne 3.4.2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Žádné takové pochybení správního orgánu však soud v nyní projednávané věci neshledal. S ohledem na okolnosti věci soud nemohl dospět k závěru, že by uložená pokuta zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, tedy že by výše uložené pokuty byla zjevně nepřiměřená.
73. K námitce žalobkyně, že došlo k zániku její odpovědnosti za správní delikty, soud uvádí, že podle § 17i odst. 3 zákona o potravinách, ve znění účinném do 30.6.2017 *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.* Ze správního spisu (viz protokoly o kontrole) vyplývá, že jednotlivé kontroly v provozovnách žalobkyně, při nichž byla zjištěna vytýkaná pochybení, proběhly v období od 7.4.2015 do 29.5.2015. Pokud bylo řízení o správních deliktech zahájeno oznámením ze dne 15.1.2016, nelze než konstatovat, že k zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikty nedošlo.
74. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
75. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, již však v řízení žádné náklady nad rámec běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní

poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. května 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu